

dard, den er saare forskellig i de forskellige Lande, og her er et Omraade, hvor den i den ældre socialistiske Teori saa almindelig anførte jernhaarde Lønningslov viser sig at smelte som Smør for Livets Love. Standard of life er ganske forskellig fra Arbejderne i Australien og i andre Lande. Den australske Arbejder er bleven til en respektabel Person, til en Gentleman ligesom Arbejdsgiveren. Den angelsaksiske Persons Renlighedssans udstrækker sig til ham, lige saavel som til Arbejdsgiveren, han tager sit Bad og lader sig barbere ligesom Arbejdsgiveren, han gaar klædt som Arbejdsgiveren, og han har sin Paraply ligesaa omhyggelig sammenrullet som Arbejdsgiveren, han bor ligesom han i sit eget Hus, han er Afholdsmand ligesom han og er Væddeløbsspiller ligesom han; han fører kort sagt den samme Tilværelse som han. Det er den Standard of life, den australske Arbejder kræver for at føre en menneskeværdig Tilværelse. Sammenligner man hans Stilling med den kinesiske Kulis i St. Francisco eller andetsteds eller med de italienske Markarbejders eller med de russiske Landarbejders, saa er det noget ganske andet. Ogsaa den engelske Arbejder og den danske Arbejder, som vel omtrent staa lige i Kaar, er atter noget ganske andet. Efter hvilken Standard of life skal nu den paagældende Voldgiftsret dømme? Efter det, som er Standard nu, eller efter det, som man ønsker skal være det for Fremtiden? Jeg tror ikke, at man har noget fast Grundlag, som gør det muligt at komme til en Afgørelse. Jeg siger det ganske rent ud, jeg finder det ikke absolut rigtigt eller nødvendigt at skabe en retslig Afgørelse af Spørgsmaalet, som det i saa høj Grad bør være Livets Sag at afgøre. Det forekommer mig noget at være at maale flydende Varer med en Alen. Den ærede Ordfører (Jens Busk) har ikke helt uden Føje sagt, at der i Arbejderkredse er Tilfredshed med Virkningen af den australske Voldgiftslovgivning. Men denne Lovgivning have Arbejderne i Australien først knyttet sig til, efter at de i 1890 havde lidt et stort og afgørende Nederlag i en industriel Kamp. Denne Strid begyndte som en Sømandsstrejke, derefter forplantende sig til hele det industrielle Liv, endogsaa langt ud paa Landet til Faareklipperne — det var en endogsaa meget væsentlig Del af de strejkende her — en Strid, som varede i Maaneder, langt over et halvt Aar, og som endte med et afgørende Nederlag for Arbejderne. Saa

var det, at Arbejderne, som hidtil ikke havde brudt sig om at tage Del i det parlamentariske Liv, kastede sig ind deri, forsøgte at faa valgt Arbejderrepræsentanter og søgte at støtte, lige meget om det var Højre eller Venstre, de Partier, som vilde yde dem Støtte til Gennemførelse af deres Krav. Det er i Belysning af dette, at Arbejderne, vistnok ved overdrevene Fordringer, havde paadraget sig et Nederlag, at man maa se deres Tilfredshed med den Lovgivning, som her har fundet Sted. Jeg tror, at det er lykkeligt, saa længe man kan lade være at lovgive paa disse Omraader. Jeg tror, det er lykkeligt, at man lader Livets Krav om at udforme Livets Former. Jeg tvivler ikke om, at hvis Overmod og Overgreb fra Arbejdsgivernes Side skulde gøre Forholdene utaalelige for de danske Arbejdere, vilde der trods de ugunstige Forhold, som jeg er meget klar over for Tiden raade her i Danmark, ikke være i Tvivl om, at det danske Folketing vilde stille sig paa den Side, som var den svage Side, og vilde bestemt tage Standpunkt mod saadanne Overgreb. Men jeg tror ikke, at det vilde være lykkeligt, at vi for meget beskæftige os med disse Ting. Jeg tror, at det er lykkeligere, saa snart de paagældende Organisationer selv gensidig kunne opdrage hinanden til gensidig Respekt, Respekt for de bestaaende Overenskomster og Respekt for hinandens berettigede Krav og derigennem tilstræbe ad fredelig, men frivillig Vej at naa til Overenskomst. Jeg tror, at den Udvikling, vi have gennemgaaet her i Danmark her paa dette Omraade, hvad enten den i det enkelte Tilfælde har ført til Sejr eller Nederlag for den ene eller den anden Part, har været saare opdragende for begge de to Sider og for hele vort industrielle Liv. Jeg tror ikke, at det vilde være lykkeligt, at Lovgivningen skal gribe ind i denne Udvikling, før det viser sig at være aldeles nødvendigt. Jeg anbefaler at stemme for, at vi opfordre Indenrigsministeren til at overveje disse Spørgsmaal, men jeg anbefaler det ikke med den Motivering, at jeg skulde ønske en Lovgivning i 1903 eller 1904 om disse Forhold.

Formanden: Da jeg antager, at Forhandlingerne om Indstillingspunkterne under Nr. 3 og Nr. 7 hurtigt ville kunne føres til Ende, skal jeg lade disse foretage nu for derefter at fortsætte Forhandlingerne om Indstillingspunktet under Nr. 2.